

[Miljøministeren]

Jeg har forelagt spørgsmålet for planstyrelsen, der har udtalt følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Det er en misforståelse, at virksomheder, der er beliggende inden for områder udpeget til lokalisering af særligt forurenende virksomheder, kan forurene »uden nogen særlig årvågenhed eller restriktionspålæg«. Miljøbeskyttelsesloven gælder lige så meget inden for som uden for disse områder, og begge steder gælder lige fuldt det kommunale/ amtskommunale ansvar for at føre tilsyn med, at miljøbeskyttelseskravene overholdes.

Sigtet med lands- og regionplanlovens § 7, stk. 1, nr. 4 – i spørgsmålet anført som nr. 3 – er således ikke at åbne for en lempeligere administration af miljøbeskyttelsesloven, men derimod at forebygge konflikter mellem forurenende virksomheder og forureningsfølsom arealanvendelse. Dette sker gennem udpegnings af arealer til lokalisering af (med lovens ord) »virksomheder m.v., hvortil der af hensyn til forebyggelse af forurening må stilles særlige beliggenhedskrav«, og ved fastlæggelse af konsekvensområder omkring de udpegede arealer, hvorved man undgår, at der sker yderligere bebyggelse i de områder, hvor der kan blive risiko for gener.

Der forventes i alle regionplantillæg opstillet retningslinier for udlæggelse af arealer til virksomheder med særlige beliggenhedskrav.

Arealudpegnings er dog for de fleste amtskommuner foreløbig, idet først mere detaljerede undersøgelser vil afklare de enkelte arealers egnethed til at modtage en eller flere kategorier af særligt forurenende virksomheder.

Den foreløbige udpegnings vil dog kunne benyttes som en lokaliseringsvejledning og som et foreløbigt grundlag for kommune- og lokalplanlægningen.

På den baggrund agtes regionplantillæggenes retningslinier vedr. særligt forurenende virksomheder i almindelighed godkendt, idet det forudsættes, at amtskommunerne viderefører arbejdet med de ovennævnte undersøgelser og kategorisering af arealerne (jfr. miljøbeskyttelseslovens kapitel 9).«

Spm. nr. S 54

Til *socialministeren* (8/10 85) af:

Tinning (VS):

»Kan ministeren bekræfte, at det inden for rammerne af gældende lovgivning er umuligt at sikre, at der sker efterbetaling af kontanthjælp til samtlige ugifte samboende kontanthjælpsmodtagere, der har fået udbetalt for lidt i hjælp efter bistandslovens §§ 37, stk. 4, og 43 på grund af kommunernes fejlfortolkninger af bistandsloven?«

Begrundelse

Det er en fastslået kendsgerning, at tusinder af ugifte samboende på fattighjælp har fået udbetalt op til 400 kr. for lidt pr. måned helt siden 1. januar 1983 – ganske enkelt fordi kommunerne har fejlfortolket bistandsloven.

Allerede den 24. februar 1984 fastslog den sociale ankestyrelse, at den var gal: selv om Grete bor sammen med Hans, skal Grete stadig væk behandles som enlig i forhold til bistandsloven – og ikke som det halve af et ægtepar. Det var dog først den 11. juli, at ankestyrelsens afgørelse blev kendt af alle kommuner – via udsendelse af en såkaldt social meddelelse. På den baggrund mener ankestyrelsen, at hjælpen bør efterreguleres fra og med 1. august 1984.

Der er dog en række kommuner, der fortsat lader som ingenting.

Nogle afviser at efterregulere hjælpen. Nogle afviser oven i købet at rette sig efter ankestyrelsens afgørelser – Vojens og Haderslev kommuner er et par interessante eksempler.

Spørgsmålet er nu, hvordan det sikres, at folk får den hjælp, de har krav på.

Ifølge den sociale styrelseslovs § 22 skal ministeren føre tilsyn med kommunernes og amtskommunernes socialvæsen, og ifølge bistandslovens § 14 er ministeren øverste administrative myndighed vedrørende social bistand. Men disse bestemmelser er tilsyneladende ikke noget værd, når det kommer til stykket. Folk har ganske vist ret til deres penge, men de får dem ikke.

I et tidligere spørgsmål om samme sag (S 1721) oplyser ministeren blot, at hun ikke er bemyndiget til at udstede bekendtgørelser eller bindende instrukser over for de sociale udvalg i sagen.

Det er sandt nok, men det hjælper hverken Hans eller Grete.